

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

CONTACTS

11 MODURI ÎN CARE SĂ SPUI „TE IUBESC”

Cum să-i faci pe
cei dragi să se
simtă deosebiți

Îngerii Vanesei

Creștinism la superlativ

Biodegradabil? – sau îmbunătățibil?

Este moartea sfârșitul?

VOL. 24, NR. 5

NOTA EDITORULUI BUNĂTATE FĂRĂ LIMITE

În ultimii ani n-am dus lipsă de crize globale. Bolile, conflictele și suferința de care auzim la știri stârnesc teamă și prezintă o imagine negativă a lumii, dar există și o parte luminoasă: ele pot evidenția și fapte uimitoare de generozitate și de empatie. Dumnezeu i-a creat pe oameni, bărbați și femei, printre altele, să reflecte iubirea și grija Lui pentru ceilalți, iar aceste trășături de generozitate și de empatie se pare că strălucesc mai puternic în momentele mai dificile și de suferință.

În primele zile ale pandemiei de Covid-19, când serviciul de sănătate național britanic a cerut voluntari să ajute cu îndatoriri zilnice cum ar fi distribuirea de medicamente și de alimente, răspunsul a fost copleșitor. Aproape 750000 de oameni au răspuns în patru zile, cea mai mare mobilizare voluntară de la Al Doilea Război Mondial. („Gesturile de bunătate nu au scăzut în timpul pandemiei. De fapt, ele au crescut”. Lara Aknin, *Toronto Star*)

Deși pandemia a făcut să pară că lumea se destramă, mulți oameni au luat inițiativa de a o „coase” la loc prin fapte de bunătate. Rapor-

tul fericirii globale din 2022 arată că în 2021 a existat o creștere a voluntariatului, a donațiilor pentru caritate și a ajutorării străinilor.

Biblia ne spune că bunătatea este unul dintre atributele lui Dumnezeu – „Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui”. (Tit 3:4-5) De asemenea Biblia include bunătatea pe lista roadelor Duhului, ceea ce credincioșii ar trebui să se străduiască să cultive în viețile lor. (Vezi Galateni 5:22-23.)

Când îi ajutăm pe alții ne face bine și nouă, sănătății noastre mentale și stării generale de bine. Ne face să ne simțim parte dintr-o comunitate mai mare și să ne conectăm cu cei din jurul nostru. Nu numai atât, dar bunătatea aduce bunătate. Când auzim sau vedem generozitatea și faptele bune ale altora ne inspiră să fim și noi buni. Și cred că putem spune cu toții că bunătatea este ceea ce avem nevoie acum mai mult ca oricare.

© 2023 Activated.

Toate drepturile rezervate.

Toate versetele au fost citate din

Biblia versiunea Dumitru Cornilescu, excepțiile fiind menționate explicit.

ContactS

C.P. 129, O.P. 72

cod 032468

București

info@activated-europe.com

www.activated-europe.com/ro

Editori: Ronan Keane

Tehnoredactor: Gentian Suçi

Traducer e: Oana Toșu

A-RO-MG-AM-268-X

Fac ce pot

SIMON BISHOP

În fiecare lună încerc să mă gândesc la ce am reușit să realizez în munca mea și în viața mea personală. Luna aceasta am avut niște momente mai dificile și câteva dezamăgiri fiindcă nu am reușit în unele țeluri, însă Dumnezeu m-a încurajat cu următoarele gânduri.

Faimosul citat de John F. Kennedy „Nu întreba ce poate face țara pentru tine, ci mai degrabă ce poți face tu pentru țară”, ar putea fi parafrazat pentru creștini astfel: „Nu întreba ce poate face Dumnezeu *pentru* tine, ci mai degrabă ce poate face Dumnezeu *cu* tine”. De când eram mic mi-am dorit să fac lucruri mari pentru Dumnezeu, să fiu folositor într-un fel mareț, dar, trecând prin viață, am văzut că pentru majoritatea dintre noi care îl iubim pe Dumnezeu, nu sunt lucrurile mărețe și atrăgătoare, ci mai degrabă cele mărunte, cele aparent ne semnificative, care ajung mai departe în a arăta oamenilor iubirea Lui.

Atunci când o femeie a intrat în casă și a turnat ulei scump pe picioarele lui Iisus cu puțin timp înainte de crucificarea Sa, unii dintre ucenici au criticat-o, însă Iisus a spus despre ea: „Ea a făcut ce a putut”. Apoi a continuat:

„Adevărat vă spun că, oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va istorisi și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei”. (Marcu 14:8-9)

Rugăciunea mea este să continui să fac ce pot, chiar dacă par lucruri mărunte, chiar dacă sunt neobservate, chiar dacă sunt ne semnificative. De multe ori în Biblie lucrurile mărunte sunt folosite pentru ca prin ele să se învețe lucruri mărețe, cum ar fi, spre exemplu, când Iisus „a văzut pe niște bogați care își aruncau darurile în visterie. A văzut și pe o văduvă săracă, aruncând acolo doi bănuși. Și a zis: ‘Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți; căci toți aceștia au aruncat la daruri din prisosul lor; dar ea a aruncat, din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască’”. (Luca 21:1-4)

Ce îmi spune povestea asta este că să nu îmi construiesc relația cu Dumnezeu pe ce poate face El pentru noi și să nu mă îngrijorez că nu fac destul pentru El. Trebuie doar să fac ce pot și să permit credinței mele să crească, dacă cumva El va avea ceva mai mult pentru mine în viitor.

PETER AMSTERDAM

BUNUL SAMARITEAN

Mulți dintre noi suntem familiari cu pilda bunului samaritean din Luca 10:25-37. Totuși, fiindcă trăim în culturi foarte diferite de cultura Palestinei primului secol, există aspecte ale povestirii pe care s-ar putea să nu le înțelegem. Când auzim, sau citim, această parabolă, nu ne șochează în mod excepțional, sau nu sfidează statu-quo-ul lumii de azi. Însă cei din primul secol care au auzit pilda spusă de Iisus s-ar putea să fi fost surprinși. Mesajul era contrar așteptărilor lor și a provocat limitele culturii lor.

Să privim personajele în ordinea apariției lor.

Pilda ne spune foarte puține despre primul personaj, cel bătut și jefuit, dar ne spune un lucru esențial pentru poveste. A fost dezbrăcat și lăsat pe jos, bătut și incoștient. (Vezi Luca 10:30.)

Aceste detalii sunt mai semnificative decât ne-am gândi noi, fiindcă oamenii în secolul întâi erau ușor de identificat după hainele pe care le purtau și după felul în care vorbeau și accen-

tu lor. Deoarece cel bătut nu avea haine era imposibil să-i cunoști naționalitatea. Și fiindcă era incoștient și nu putea vorbi, nu puteai ști cine era sau de unde era.

Al doilea personaj al poveștii este preotul. Preoții evrei erau cei care slujeau în templul din Ierusalim timp de o săptămână, tot la 24 de săptămâni. Nu avem detalii despre preotul din poveste, însă cei care L-au auzit pe Iisus spunând pilda au presupus că se întorcea la casa lui din Ierihon după ce slujise săptămâna lui în templu.

Al treilea personaj este levitul. Deși preotul era levit, nu toți leviții sunt preoți. Ei erau considerați cler de rang mai redus față de preoți, ei slujeau o săptămână în templu, de două ori pe an.

Samariteanul: samaritenii erau un popor care trăia în Samaria, între Galileea la nord și Judeea la sud. Ei credeau în primele cinci cărți ale lui Moise, însă considerau că Dumnezeu a instituit muntele Garizim ca loc de închinare,

în locul Ierusalimului.

În 128 îdH, templul samaritean de pe muntele Garizim a fost distrus de armata evreiască. Între 6 și 7 dH unii samariteni au împrăștiat oase umane în templul evreiesc, desacralizându-l. Aceste evenimente au jucat un rol în adâncirea animozității dintre evrei și samariteni, evidentă în Noul Testament. Datorită acestei animozități culturale, rasiale și religioase Iisus a spus pilda bunului samaritean.

Ultimul nostru personaj este un învățător al Legii. Deși el nu face parte din pildă, datorită întrebărilor lui a spus Iisus pilda. În vremea Noului Testament învățătorii Legii erau experți în legile religioase și erau chemați să interpreteze și să predea legile lui Moise. Ei examinau întrebările legale mai dificile și mai subtile și își prezentau opinia lor. Motivul pentru care acest legiuitor L-a întrebat pe Iisus ce L-a întrebat s-ar putea să fi fost doar ca să provoace o dezbatere asupra interpretării scripturii. Sau poate chiar căuta spiritual să înțeleagă.

Pilda

Luca ne spune: „Un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Iisus și i-a zis: ‘Învățăto-

rule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?’ Iisus i-a zis: ‘Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?’ ”

„El a răspuns: ‘Să iubești pe Domnul Dumnezeu-tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși’ ”.(Luca 10:25-27)

După cum se vede din Evangheliile, este exact ce propovăduia Iisus și probabil că acest învățător al Legii îl auzise pe Iisus susținând acest standard, să-L iubim pe Dumnezeu cu tot ce este în noi și pe aproapele nostru. Însă el continuă și „a zis lui Iisus: ‘Și cine este aproapele meu?’ ”(Luca 10:29)

Legiuitorul vrea să știe *exact* pe cine trebuie să iubească. El știe că aproapele său include alți evrei. Însă neamurile nu erau considerate apropiate, deși Leviticul 19:34 spune „Să vă purtați cu străinul care locuiește între voi ca și cu un băștinaș din mijlocul vostru; să-l iubiți ca pe voi înșivă”. Datorită acestui vers legiuitorul ar fi trebuit să presupună că apropiatii lui trebuie să fie atât evrei când și cei ne-evrei care trăiau în orașul său, și se pare că dorea să știe dacă Iisus era de acord cu asta. Atunci Iisus a spus pil-

da ca răspuns la întrebarea „Cine este aproapele meu?”.

„Iisus a spus: ‘Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdrăvăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort’ ”.(Luca 10:30) Deși era imposibil de spus naționalitatea bărbatului, în contextul poveștii ascultătorii au presupus, probabil, că era evreu.

„Din întâmplare, se cobora pe același drum un preot; și, când a văzut pe omul acesta, a trecut înaintea pe alături”.(Luca 10:31) După cum am menționat mai înainte, este posibil ca preotul să fi fost în drum înapoi spre casă după ce și-a împlinit săptămâna de slujire în templu. Datorită statutului său social probabil că mergea pe măgar și l-ar fi putut transporta pe rănit la Ierihon.

Problema era că nu putea ști de ce naționalitate era omul fiindcă era inconștient și gol. Legea mozaică cerea preoților să ajute evrei, dar nu și străini. În plus, preotul nu știa dacă omul era viu sau mort și conform legii, dacă se apropia sau atingea un trup mort devenea ritualic necurat. Din cauza acestor lucruri el a hotărât să treacă pe lângă om, să rămână pe partea

cealaltă a drumului ca să păstreze distanța convenită și probabil să evite să descopere cine era omul sau dacă era viu, caz în care era obligat să acționeze.

Pilda continuă: „Un levit trecea și el prin locul acela; și, când l-a văzut, a trecut înaintea pe alături”.(Luca 10:32) Levitul procedea ca și preotul și, în lipsa oricărei obligații religioase clare de a ajuta, decide să nu se implice.

Cea de-a treia persoană care intră în scenă este samariteanul disprețuit, un dușman. Iisus descrie tot ce face samariteanul pentru muribund, lucruri pe care preotul și levitul, amândoi slujitori ai templului, ar fi *trebuit* să le facă. „Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el și, când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănila și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el”.(Luca 10:33-34)

Samariteanul a avut milă de omul rănit, i-a legat rănila și a turnat peste ele vin și ulei pentru dezinfectare. Mai mult decât atât, l-a pus pe animalul său și l-a dus la un han, probabil în Ierihon.

Apoi a făcut chiar am mult. „A doua zi,

când a pornit la drum, a scos doi lei (denari), i-a dat hangiului și i-a zis: 'Ai grijă de el și orice vei mai cheltui îți voi da înapoi la întoarcere'". (Luca 10:35) Doi denari era echivalentul a două zile de lucru. Samariteanul promite ca la întoarcere să plătească hangiului orice cheltuială în plus pentru a asigura îngrijirea omului bătut.

La sfârșitul poveștii Iisus îl întreabă pe învățătorul Legii: „Care dintre acești trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari? ‘Cel ce și-a făcut milă cu el’, a răspuns învățătorul Legii. ‘Du-te și fă și tu la fel’, i-a zis Iisus”. (Luca 10:36-37)

Când învățătorul Legii a întrebat „Care este aproapele meu?” dorea un răspuns clar, alb-negru. Însă povestea lui Iisus arată că nu există o listă scurtă care să limiteze pe cine ești responsabil să iubești sau pe cine trebuie să consideri aproapele tău. Iisus a definit „aproapele” oricine are nevoie, pe care Dumnezeu ți-l scoate în cale.

Prin această pildă Iisus clarifică că aproapele nostru este oricine în nevoie, indiferent de rasă, religie, sau statut social. Nu există limite în

cea ce privește cui să-i arătăm dragoste și compasiune. Compasiunea depășește obligativitatea legii și se așteaptă de la noi să ne iubim chiar și dușmanii.

Oamenii „loviți” pe care-i întâlnim în viața noastră s-ar putea să nu fie pe jumătate morți pe marginea drumului. Însă mulți au nevoie să simtă iubire și compasiune, să primească o mână de ajutor sau au nevoie de cineva dispus să le asculte ofurile, să știe că ei contează, că există cineva căruia îi pasă de ei. Dacă Dumnezeu te-a adus în calea lor, s-ar putea ca El să te cheme să fii acea persoană.

Iisus a prezentat prin această pildă care este standardul pentru iubire și compasiune, iar cuvintele Lui de încheiere pentru tine și pentru mine – noi, cei de azi, care îl ascultăm – sunt „Du-te și fă și tu la fel”.

PETER AMSTERDAM ȘI SOȚIA LUI, MARIA FONTAINE, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ. ADAPTAT DUPĂ ARTICOLUL ORIGINAL.

ÎNGERII VANESEI

STEVE LARSON

Soarele se ascundea la orizont în timp ce eu mergem cu mașina pe drumul îngust de două benzi prin centrul Mexicului. M-am uitat la soția mea, Amber, care dormea lângă mine. În oglinda retrovizoare le puteam vedea pe cele trei fete ale noastre – Tory, deșteapta de patru anișori; Shelly, care făcuse de curând doi ani și parcă vorbea întruna și bebelușul Vanessa. Toate dormeau buștean. Mă gândisem să mă opresc ca să-mi iau o cafea dar pe urmă am decis să merg mai departe. Dacă aș fi oprit cu siguranță că le-ar fi trezit. Și, pe lângă asta, eram în grabă. Nu mă deranja să conduc seara când

copiii dormeau și era mai răcoare în mașină. Atunci aveam și timp de gândire. Aveam nevoie de asta. Avusesem un an foarte lung!

M-am gândit la vremea când Amber era însărcinată cu Vanessa. Călătorisem până pe coasta de vest a SUA ca să vizităm familia lui Amber, apoi până pe coasta de est ca să-i vizităm pe ai mei. Apoi ne-am alăturat unui centru umanitar din sudul Mexicului, unde am ajuns cu doar trei săptămâni înainte ca Amber să nască. Amber presimțise că ceva nu era bine cu copilul. Eu îi spuseseam că se îngrijorează prea mult. Însă Amber avusese dreptate. La scurt

timp după ce s-a născut, ni s-a spus că Vanessa are niște probleme cu inima care necesită operație. Doctorii nu cunoșteau cât de gravă era situația dar ne-au sfătuit să ne întoarcem în SUA pentru o mai bună asistență medicală. Niște prieteni din Dallas, Texas, au fost de acord să stăm la ei pentru o lună. Spre ei ne îndreptam noi acum.

* * *

Am ajuns dis-de-dimineeață la casa prietenilor noștri care ne așteptau cu o cameră frumoasă pregătită pentru noi. Fetele au fost bucuroase să găsească două pătuțuri perfecte pentru mărimea lor. „Mami, cât putem sta în hotelul ăsta?” a întrebat Tory mirată.

Prima noastră vizită la cardiolog s-a încheiat cu un drum cu ambulanța direct la Secția de terapie intensivă de la Spitalul de copii. Vanessa a ajuns să stea două luni acolo, corpuşorul ei micuț chinându-se să facă față la operația de inimă, la plămânii slăbiți, la tubaj și la infecțiile cu streptococ. Eu și Amber am stat cu rândul cu ea în spital ca tot timpul să fie cineva cu ea. Iar în tot acest timp prietenii noștri minunați s-au ocupat de celelalte fete ale noastre, au gătit pentru noi, ne-au spălat hainele, ne-au împrumutat mașina atunci când a noastră s-a stricat și chiar ne-au plătit taxa de autostradă ca să ajungem mai repede la spital și înapoi.

Când am putut în cele din urmă să o aducem pe Vanessa acasă ei ne-au dat dormitorul lor pentru că acolo era mai mult spațiu pentru toate echipamentele medicale necesare îngrijirii Vanesei. Și în tot acest timp nu au spus niciun cuvânt despre cât de mult îi costa faptul că ne ajutau.

După șase săptămâni Vanessa a intrat în comă și am dus-o de urgență la spital. Timp de trei luni o echipă de doctori au tot încercat să dea un diagnostic problemei. Pe măsură ce ve-

neau testele eram din ce în ce mai copleșiți. Creierul îi era afectat. Problema la inimă ar fi necesitat multiple alte operații. S-a concluzionat că este un caz terminal. Doctorii îi mai dăduseră un an – poate doi – și au lăsat-o acasă în grija noastră.

Patru luni ne-au dat prietenii noștri totul și nu au cerut nimic în schimb. Eram siguri că nu ne vor mai ajuta și în continuare. De aceea am căutat și am găsit un apartament aproape de spital și ne pregăteam să ne mutăm acolo.

Dar prietenii noștri au făcut ceva cu totul neașteptat. Ne-au cerut să mai stăm la ei. Oare se gândiseră ce însemna asta? Își dăduseră seama că eu și Amber trebuia să stăm cu rândul non stop cu bebelușul? Că Vanessa avea nevoie continuă de atenție medicală și de vizite săptămânale din partea asistentelor medicale? Le-ar fi întors casa pe dos. Iar noi nu eram siguri cu cât am fi putut contribui, financiar sau în alte feluri. S-au gândit ei oare că asta ar putea dura ani de-a rândul?

Ei înțeleșeră toate acestea și au răspuns suav: „Orice aveți nevoie, oricât aveți nevoie, noi vă suntem alături!”

* * *

După câteva luni, în timp ce se odihnea liniștită, Vanessa a trecut din brațele mamei ei în cele ale lui Iisus. Toate acestea s-au întâmplat cu douăzeci de ani în urmă. Până în ziua de astăzi amintirea ajutorului prietenilor noștri mi-a rămas întipărit în minte ca cel mai grăitor exemplu de dăruire până la sacrificiu pe care l-am văzut vreodată – o adevărată dragoste și bunătate necondiționate, dragoste care dăruiește chiar dacă doare și chiar dacă știe că cei care primesc nu vor putea restitui niciodată cele primite. Prietenii noștri nu au urmat exemplul lui Hristos doar în cuvinte, ci și în fapte!

BUNĂTATEA ADUCE BUNĂTATE

GABRIEL GARCÍA VALDIVIESO

Considerația și bunele maniere nu se demodează niciodată. Să nu subestimăm puterea unui simplu gest amabil.

Ieri am ieșit de prânz cu soția și cu un tânăr care vizita Chile. Ne-am așezat la o masă și imediat am simțit „vibrații” incomode din partea chelnerului – era rece, morocănos și oarecum tăios. Poate se gândea că vom fi niște clienți dificili.

Am hotărât să folosesc o tactică care nu prea

eșuează – să-l tratez cu respect și să-i arăt prietenie – să spun glume bune, să fac comentarii pozitive, să zâmbesc și să-i apreciez cu sinceritate serviciile. Schimbarea a fost imediată, fața i s-a luminat și ne-a servit cu bune maniere și profesionalism tot restul mesei.

În altă zi eram în toaleta publică dintr-un mall. De la Covid-19 am mereu cu mine dezinfectant, în caz că nu mai este la baie. Și chiar atunci dozatorul era gol. Tocmai când îmi scoteam sticlucța cu dezinfectant am observat un tânăr dezamăgit, încercând să stoarcă ultimul strop din dozator. Așa că i-am oferit din al meu. A fost surprins dar și recunoscător. Nu știu prin ce o fi trecut în ziua aceea, dar mi-a făcut impresia că gestul meu micuț de amabilitate i-a dat o scânteie de speranță.

Am fost și în situația să primesc bunătate.

De obicei merg cu bicicleta prin parc după-amiezile și mă opresc să folosesc aparatele de exerciții. Un aparat este pentru întărirea mușchilor abdomenului fără a pune presiune pe spate. Îl folosisem de mai multe ori dar n-am știut că nu mă puneam bine pe el. Un străin binevoitor a trecut pe acolo și și-a făcut timp să-mi arate cum să folosesc aparatul corect să obțin rezultate fără să mă rănesc. I-am mulțumit din inimă, fiind primul care mi-a menționat că nu mă poziționasem corect pe aparat.

Nu e greu să arătăm puțină grijă și considerație în jurul nostru. Trebuie doar să observăm o nevoie și să răspundem. Putem începe prin a-i saluta pe cei pe lângă care trecem. Un zâmbet și câteva cuvinte prietenoase arată că viața e bună. Hai să facem un mic efort să fim buni și să luminăm partea noastră de lume.

GABRIEL GARCÍA V. ESTE EDITORUL
VERSIUNII ÎN LIMBA SPANIOLĂ A REVISTEI
ACTIVATED ȘI MEMBRU ÎN ORGANIZAȚIA THE
FAMILY INTERNATIONAL ÎN CHILE.

11 moduri în care să spui „Te iubesc”

Dacă ești în căutare de modalități prin care să-i faci pe cei dragi ție să se simtă deosebiți și apreciați iată aici câteva idei cu care să începi.

1. Pune în cuvinte. Acele două cuvinte – „Te iubesc” – continuă să fie cea mai bună modalitate de a te asigura că cei pe care îi iubești știu lucrul acesta. Spune-le-o.

2. Spune-le de ce. Ce anume face ca acea persoană să fie deosebită pentru tine? Spune-i-o și fii specific. Ori de câte ori găsești ceva nou să admiri sau să apreciezi la persoana respectivă spune-i-o.

3. Fă-ți timp să iubești. Faptul că petreci timp cu persoana transmite mesajul: „Tu ești mai important pentru mine decât toate celelalte lucruri pe care le-aș putea face acum”.

4. Nu aștepta o ocazie specială. Daruri mici și neașteptate pot transmite mesajul de iubire chiar mai bine decât cadourile mari de zile de naștere sau sărbători.

5. Fii consecvent. Când totul merge bine o demonstrație de iubire poate face să meargă și mai bine; iar când unul dintre voi are o zi proastă dragostea poate schimba situația.

6. Fii afectuos. Îmbrățișează. Atinge. Știința a demonstrat că atingerea umană are beneficii fizice și mentale.

7. Sari în ajutor. Dacă faci mai mult decât îți este datorია și dacă ajuți, aceasta arată că îți pasă; transmite mesajul: „Fericirea ta este importantă pentru mine și vreau să-ți fac ziua puțin mai bună”.

8. Ascultă cu inima. Fă un efort să-l cunoști și să-l înțelegi cu adevărat pe celălalt și nu presupune că îl cunoști deja.

9. Arată respect. Relațiile sănătoase sunt clădite pe respect reciproc pentru calitățile bune ale celuilalt. Caută ocazii de a arăta celor pe care îi iubești că tu crezi în ei.

10. Fii altruist. Când dai prioritate nevoilor și dorințelor celor dragi ție arăți că fericirea și bunăstarea lor este mai importantă pentru tine decât a ta proprie.

11. Fii tu însuși. De cele mai multe ori este umilitor să te deschizi ca ceilalți să te vadă așa cum ești însă aceasta este o parte necesară pentru ca inimile și mințile celor doi să se unească.

LOCUL CEL BUN

CURTIS PETER VAN GORDER

La cursul de literatură din liceu am studiat opera lui Jean Paul Sartre, *Fără ieșire*, în care cei care ajungeau în iad erau închiși într-o cameră și nu făceau altceva decât să țină discuții inutile și fără sens.

Am citit apoi și un articol în care iadul era descris ca un fel de spital lustruit, cu camere pline de oameni ce se ocupau cam cu aceleași lucruri cu care se ocupaseră și pe pământ, însă fără vreo speranță de a realiza ceva: oameni de știință implicați continuu în experimente fără rezultate, soldați luptând bătălii la nesfârșit; trenuri care nu ajungeau nicicând la destinația lor și rachete care nu se ridicau de la sol. Nu se realizează nimic. În *Infernul*, prima parte din epopeea lui Dante *Divina Comedie*, o parte a iadului este reprezentată printr-un lanț muntos, fără sfârșit, pe care un călător îl tot urcă, vârf după vârf.

Raiul, în schimb, este complet opus. Conform Bibliei Raiul va fi un loc cu pace, frumusețe, muncă eficientă și împlinire eterne. Vom fi fericiți să trăim în prezența lui Dumnezeu și în armonie cu ceilalți. (Vezi Apocalipsa 21:4-7) Lucrul acesta este complet contrar concepției

populare în care sfinții își petrec eternitatea plutind pe norii cerului cântând alene la harfă.

Bucuria la care ne așteptăm în Rai poate începe pentru noi chiar acum. În rugăciunea Tatăl nostru Iisus se roagă lui Dumnezeu Tatăl: „Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”. (Matei 6:10) Iar cu altă ocazie, întrebând fiind despre timpul când va veni Împărăția lui Dumnezeu El a spus: „Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru”. (Luca 17:20-21) Cu alte cuvinte ea este deja aici, în inimile noastre – sau cel puțin *ar putea* fi.

Ediția 1828 a dicționarului *Webster* definește cuvântul „viață” astfel: „Plăcerile sau binecuvântările acestei vieți; un sentiment de fericire supremă; bucuria eternă din Rai”. Din nou se vede că există un sens pentru aici și acum la fel cum există și pentru dincolo.

Apostolul Ioan prezintă ideea și mai individualizată atunci când spune: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17:3)

Să Îl cunoști în mod personal pe Iisus înseamnă că ai ajuns să guști Raiul.

BIODEGRADABIL? – SAU ÎMBUNĂTĂȚIBIL?

KEITH PHILLIPS

Moartea face parte din ciclul vieții, dar nu este sfârșitul ei. Lucrul acesta este evident în natură, dar poate că nu se vede mai clar ca în exemplul pe care Iisus l-a dat ucenicilor Săi atunci când îi pregătea de moartea Sa. „Dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă”. (Ioan 12:24)

Apostolul Pavel a dezvoltat această analogie atunci când a explicat despre „sfârșitul” nostru, care va fi, de fapt, un nou început. „Ce semeni tu, nu înviază, dacă nu moare mai întâi. Și când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță... Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire și înviază în neputrezire; este semănat în ocară și înviază în slavă; este semănat în neputință și înviază în putere. Este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc”. (1 Corinteni 15:36-38,42-44)

Este greu de imaginat cum vor fi acele trupuri spirituale însă Biblia ne dă câteva indicii în istorisirea despre învierea lui Iisus și afirmația lui Pavel: „El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei

Sale”. (Filipeni 3:21)

Iisus a apărut ca un bărbat însă de multe ori chiar și cei mai apropiați prieteni nu L-au recunoscut imediat. (Vezi Marcu 16:12; Luca 24:13-16,36; Ioan 20:14.) El era materie – „carne și oase” (Vezi Matei 28:9; Luca 24:38-43; Ioan 20:16-17,27; Fapte 1:3) – mergea, vorbea și putea mânca, (Vezi Luca 24:15-17; Ioan 20:16-17; Fapte 1:3) însă putea să se dematerializeze și să dispară când dorea. (Vezi Marcu 16:19; Luca 24:31,36,51; Ioan 20:19,26; Fapte 1:9.)

Iisus era foarte mult El însuși, însă trupul Său a suferit o îmbunătățire. Același lucru va fi valabil și pentru noi. „Într-o clipă, într-o clipeală din ochi... noi vom fi schimbați. Atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință”. (1 Corinteni 15:52,54)

KEITH PHILLIPS A FOST EDITOR ȘEF AL REVISTEI ACTIVATED TIMP DE 14 ANI, DIN 1999 PÂNĂ ÎN 2013. ACUM EL ȘI SOȚIA LUI, CARYN, LUCREAZĂ CU PERSOANE FĂRĂ ADĂPOST ÎN SUA.

DE TOATE PENTRU TOȚI

Biblia ne spune: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia”. (Romani 12:2) Ne spune de asemenea: „M-am făcut tuturor totul”. (1 Corinteni 9:22) La prima vedere aceste două sfaturi par contradictorii, însă ele pot, de fapt, să se completeze. Dumnezeu nu dorește să ne asociem cu atitudini urâte, indiferent cât de răspândite sunt ele în lume, dar, pe de altă parte, El dorește să fim la curent cu societatea astfel încât să putem să arătăm mai bine dragostea Sa oamenilor și să-i aducem mai aproape de El.

Apostolul Pavel a fost un exemplu bun de flexibilitate în acest sens, relaționând cu o mare varietate de oameni. Spre exemplu, atunci când s-a adresat unei audiențe predominant evreiască în Antiohia, el le-a amintit de istoria Israelului de la vremea lui Moise până la David, apoi le-a arătat că Iisus este împlinirea profețiilor din Vechiul Testament despre Mesia ce urma să vină. (Vezi Fapte 13:14-49.) Dar când a vorbit consiliului Areopagului din Atena, acelor greci sofisticați care n-ar fi fost interesați să audă istoria poporului evreu, și-a început discursul făcând referință la un altar pe care-l văzuse în oraș, pe care era inscripționat: „Unui Dumnezeu necunoscut”. Apoi a citat din poezii grece ca să arate că acele caracteristici ale

acestui Dumnezeu – crearea, prevestirea și judecata – fuseseră împlinite în Iisus. (Vezi fapte 17:22-31.)

Francis Xavier (1506-1552) a trăit și el acest principiu „de toate pentru toți”. Ca să fie acceptat de poporul indian ce considera smerenia o virtute el a purtat haine sărăcicioase și a călătorit pe jos. Dar mai târziu, când a vizitat Japonia, a aflat că smerenia nu era considerată o virtute, iar sărăcia era disprețuită. Atunci Xavier s-a îmbrăcat în haine luxoase, i-a adus daruri scumpe împăratului și a călătorit tot timpul cu anturaje impresionante. El a făcut tot posibilul ca să-L prezinte pe Iisus în cea mai bună lumină pentru poporul pe care dorea să-l impresioneze.

Chiar și Iisus însuși „s-a făcut totul pentru toți” atunci când a părăsit palatele cerești și apropierea de Tatăl Său ceresc ca să vină pe pământ în formă umană. (Vezi Filipeni 2:5-7.) El a făcut lucrul acesta ca să relaționeze mai bine cu noi, să ne înțeleagă mai bine problemele și slăbiciunile și să se sacrifice pentru iertarea păcatelor noastre. (Vezi Evrei 2:17) Iisus dorește să-I urmăm exemplul. (Vezi 1 Ioan 2:6) și să ne arătăm dragostea față de ceilalți oameni prin faptul că relaționăm cu ei la nivelul lor.

RĂSPĂLĂȚI MOTIVATOARE

MARIE ALVERO

„Anul acesta trebuie să plătim mâncarea de prânz” m-a informat fiica mea după prima zi de școală. Știam deja. Anul trecut inspectoratul școlar subvenționase masa de prânz a tuturor copiilor ca parte din programul național de ajutorare Covid, însă programul nu a putut fi susținut încă un an. Lucrul acesta a dus la o conversație între noi despre cum unele lucruri care par gratuite pentru noi au totuși un cost care trebuie într-un fel acoperit.

Am alunecat de aici prin tunelul iepurelui gândindu-ne și la alte lucruri pe care le facem pentru alții, cum ar fi să ne donăm din timpul nostru, din banii și din resursele noastre. Pentru ei este gratis însă pe cel ce dă îl costă. Plătește cineva pentru astea? De unde am început să mă gândesc la răsplățile Raiului și dacă ar trebui sau nu să ne motivăm cu aceste răsplăți. Aș putea să mă gândesc *Nu voi fi „plătit” aici pe pământ, oare voi fi plătit în Rai?*

Iisus a vorbit mult despre răsplățile din Rai, spre exemplu: „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui”. (Matei 16:27) „Și oricine vă va da de băut un pahar cu apă, în

Numele Meu, pentru că sunteți ucenici ai lui Hristos, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata”. (Marcu 9:41)

Iisus a făcut mai bine de 40 de referințe la răsplăți, bogății în ceruri, cununile vieții, viața veșnică și despre ce primești pentru ascultare, compasiune și dacă suferi pentru Hristos. Și restul Bibliei are multe de spus pe acest subiect.

Ideea este că răsplățile în Rai ar trebui să fie o motivare. Ideea că vei câștiga mult în Rai ar trebui să fie o sursă de putere și hotărâre pentru lucrurile care ne costă în viață. Asta nu înseamnă că n-ar trebui să fim motivați să iubim așa cum Dumnezeu iubește fiindcă „pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”. (Romani 5:8)

Dar când asta este greu, când te costă, amintește-ți: „iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele lui”. (Apocalipsa 22:12)

MARIE ALVERO A FOST MISIONĂRĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI ACTIVĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

MAI MULT DECÂT BINECUVÂNTAT

Știi că te chinui că nu simți întotdeauna iubirea Mea. Ai dori să fie tangibilă și mai reală uneori. Ai dori să simți prezența Mea când ai nevoie de mângâiere și să auzi vocea Mea când vorbesc inimii tale. Dar trebuie să crezi prin credință că sunt cu tine și că te voi răsplăti pentru credința ta și te voi binecuvânta cu manifestările iubirii și grijii Mele.

O modalitate prin care poți simți mai mult iubirea Mea este când o arăți tu altora. Atunci poți simți cum dragostea Mea curge prin tine. Dacă o reverși, vei fi la rândul tău umplut până la revărsare. Deci, dacă te simți neubit și gol în interior, începe să dăruiești iubire, iar dragostea Mea va curge în viața ta.

Lumea ta va fi plină de frumusețe când vei revărsa iubirea Mea asupra altora!